וכי מפרישין תחלה למותרות יתיב רבי יצחק

בר שמואל בר מרתא קמיה דר"ג ויתיב וקאמר

ולייתי בהמה ולחם ולימא אי הך דקיימא תמורה

היא הא תודה והא לחמה ואי הך דקיימא תודה

היא הא לחמה והא תהוי תמורה א"ל שני מרי

ארבעין בכתפיה וכשר רב 10 עילא חלש על

לגביה אביי ורבנן ויתבי וקא אמרי אם איתא

לדר' יוחנן דאמר יחוץ לחומת העזרה קדוש

לייתי לחם ולותבה חוץ לחומת העזרה ולימא אי

הך דקיימא תודה היא הא לחמה ואי לא ליפוק

. לחוליו משום דאיכא ארבע להגיף היכי ליעביד

יו לנפינהו אבראי ילפני ה' כתיב גוואי קא

מעייל חולין לעזרה הלכך לא אפשר מתקיף

לה רב שישא בריה דרב אידי אם איתא

לדחזקיה דאמר ייקדשו ארבעים מתוך שמונים

לייתי בהמה ולייתי שמונים בהדה ולימא אי

הך דקיימא תודה היא הא נמי תיהוי תודה

והא שמונים דתרוייהו אי הך דקיימא תמורה

היא הא תודה והא לחמה וליקדשו להו

ארבעים מתוך שמונים משום דקא ממעט

באכילה 🌣 דארבעים אמר ליה רב אשי לרב

כהנא אם איתא ילדרבי יוחנן דאמר הפריש

חטאת מעוברת וילדה רצה בה מתכפר רצה

בוולדה מתכפר לייתי בהמה מעוברת וימתין

לה עד שתלד ולייתי שמונים בהדה ולימא אי

הך דקיימא תמורה היא נו (6) הא וולדה

תודה יו היא והא שמונים דתרווייהו ואי הך

רבינו גרשום עני מרי. כלומר ישיב לי ר׳ ארבעים בכתפיה וכשר בר מלקות: משום דאיכא ארבע חלות. דתרומה דצריך להניף: לפני ה' כתיב בשלמים ובתודה נמי היינו שלמים. וליתי שמנים בהדה ולותבינהו חוץ לחומת עזרה וליפרוש תמניא חלות עדה היכירום ממניא חלות מיניהו ולייתינהו גואי ולימא אי הך דקיימא כוי שמנים והנך תמניא חלות שמנים והנך תמניא חלות דהוו גואי לא הוו ד' מנייהו חולין בעזרה ממה נפשך דאי הא דקיימא תודה הוו מינו תמנוץ תרי תודות והוו תמניא תרומה. ואי הא דקיימא תמורה ולא הוה אלא חדא תודה הני תמניא ליחשבינהו תודה הניתמניא ליחשבינהו מהני דקדישי ולא הויין חולין בעזרה: לא אפשר בהכי משום דקא ממעט באכילה דארבעי דכהן אינו רוצה לאכול מהן אלא הארבעה דסבור שמא אינה אלא חודה אחת ומיוו אלא תודה אחת ואינו חייב לאכול אלא הארבע והבעלים חוששין שמא שתי תודות הן וכל שמונה הן תרומה ולא זה וזה , אוכל הד׳ ונמצאו קדשים באין לבית הפסול: משום הכי קאמר מעוברת דכי הכי קאמה מעוברת דכי מפריש לה אכתי לא הויא מפריש לה אכתי לא הויא אלא חדא וליכא למימר דמפריש למותרות: דצה בה מתכפר כדאמר אדם מתכפר בשבח הקדש: א"ל מאן דסבירא ליה לרי . וחנן דאם שיירו משוייר. . כלומר אחר שנתכפר באמה שיתכפר בוולדה. ודכוותיה גבי תודה שיהו האם והוולד שתיהן תודות. דילמא סבירא ליה דאם שיירו סבירא ליה דאם שיירו שנתכפר באם אינו משוייר שאינו ראוי להקרבה [אלא] הוולד מת והיינו טעמיה דרבי יוחנן דאמר רצה בה מתכפר רצה בוולדה מתכפר: שבח בוולדה אבל אחר שהקריב האם פסול הוולד: ולימא עלי כדי שיהא חייב באחריות: וליתי

שימה מקובצת

בהמה אחריתי לאחריות

זדור. להתחייב באחריות:

:רב עולא בר אבא חלש (6 ב) לנפינהו. חולין דף קל"א ע"א: ג) תמורה היא וולדה. וא״ת ולימא אי הך דקיימא תמורה היא יהא ולדה תודה והיא נמי תודה והכי אמרינן בפ׳ כיצד מערימין ולדה של בפי כיצד מערימין ולדה של
זו עולה והיא שלמים דבריו
קיימים היא שלמים ולדה
עולה הרי זה שלמים ומפרש
בגמרא משום דקסבר עובר
ירך אמו הוא ואפ״ה כי
אקרים ואקריש ולד תחילה
ביינו ואקריש ולד תחילה
ביינו ואינות שומים ביינו ביינו כשני גופין חשיבי הכי נמי נקדים ונימא ולד ברישא (ויקדים) [ויחול] שם תודה על שניהם וצ"ע: ד) תיבת היא נמחק: ס) לן הא דאמר ר"י דקסבר אם: ו) יוחנן שמנה נמחק: ט) שריפה אבל הכא דאיכא שמונה: י) לשיירו לקרבו בפני עצמו: לאחר: שבחא אבל לאחר: יכ] חולין הס"ד ואח"כ מה"ד וליקדשו: יגן שמונים. פ״ה ריקדשה: ינן שמונים. פ"ה
ואינך הוו להו: ינ) דקשיא.
גליון וצריך לומר דשיטות
חלוקות הן ולשיטה דהתם
נמי ליכא למפרך קושיא
דהמד דרבי חייא סבר תנאי
היא וסבר כמאן דאמר אם
שיירו אינו משוייר:

שמונים יג] ואידך הוו ליה כמפריש לאחריות דהכי אמר חזקיה לעיל דלאחריות קא מיכוין והלכך ליכא למפרך דמעייל חולין לעזרה כיון דלאחריות קא מיכוין צורך קרבן נינהו ושפיר דמי אע"פ שהן חולין כדתניא בהלל הזקן (פסחים דף סו:) מביאה כשהיא חולין לעזרה ומקדישה וסומך עליה ושוחטה אבל בהנך דלעיל דליכא אלא חדא בהמה ודלמא תמורה היא ולא חזיא ללחם מעיקרא חולין לעזרה קא מעייל ועל חנם פי׳ כן בקונט׳ ד׳ ואע״ג דלעיל בפרק התכלת (דף מח.) גבי שחט שני כבשים על ארבעים חלות חשבינן להו חולין בעזרה היינו משום דפריק להו בפנים דבחוץ לא מלי פריק להו דלא ליפסלו ביולא: דלכוא אם שיירו אינו משוייר. לעיל פירשתי ידן ה) דקשיא מתמורה פרק כילד מערימין (דף כה.) דמשמע דהך הוא מסקנא דשמעתא דקסבר רבי יוחגן ו) אם שיירו אינו משוייר: התורה אמרה מוב אשר לא תדור. ואפילו רבי יהודה לא קאמר אלא דאמר הרי זו אבל אמר הרי עלי לא כדאיתא בריש חולין (דף ב.) והא דאמרינן בפרק שני נזירין (מיר נט:) גבי מת אחד מהם יביא אחר מן השוק וידור כנגדו תיקוני גברא שאני והאיש מדיר בנו בנזיר (שם דף כח:) היינו נמי כדי לחנכו במלות:

דקיימא תודה היא הא נמי תודה היא והא שמונים דתרווייהו הוא והאי ליהוי מותר דתודה אמר ליה מאן לימא לן 🤊 דאמר רבי יוחנן אם שיירו משוייר דלמא אם שיירו אינו משוייר והיינו "מעמא דרבי יוחנן יו דאמר אדם מתכפר בשבח הקדש רבינא איקלע לדמהוריא אמר ליה רב דימי בריה דרב הונא מדמהוריא לרבינא ולייתי בהמה ולימא הרי עלי ולייתי בהמה אחריתי ולייתי שמונים בהדה ולימא אי הך דקיימא תמורה היא הגי תרתי תודות והא שמונים דתרוייהו ואי הך דקיימא תודה היא והא דאמרי עלי גמי ליהוי תודה והא שמונים דתרוייהו ואידך תהוי לאחריות אמר ליה יו התורה אמרה במוב אשר לא תדור משתדור ולא תשלם ואת אמרת ליקום ולינדור בתחילה: מתני' האומר אהרי עלי תודה יביא היא ולחמה מן החולין

מ) ולא קדשו אלא ארבעים וליכא דקדים אלא ד' וומצאת ממעט באכילה דאלו ד' ושריף שלא כדין ⁶⁾ מ"ר. ענין אחר ממעט באכילה דמ' דילמא לא קדשי כלל דאידן לא הויא חודה וכי ⁶⁾ מחוחרי ד' וומצאת ממעט באכילה דאלו ד' ושריף שלא כדין ⁶⁾ מ"ר. ענין אחר ממעט באכילה דמ' דילמא לא קדשי כלל דאידן לא הויא חודה וכי ⁶⁾ מחוחרי למחר שרף להו ועבר משום בל תשחית (דברים כ) כך שמעתי: רלה כה מסכפר רלה פוולדה מסכפר. דלא חשיב לה כולד חטאת הואיל והסכישה מעוברת דדעתיה הוה נמי להתכפר בעובר ומתספר באיזו מהם שירלה ודכוותיה גבי חודה יכול לעשותן שתיהם חודות אבל נתעברה לאחר שהקדיש אין משמע התפור בולדה משום דכשהקדישה לא הוה דעתיה אהא היא של א מעברה ליישי בהשה מעוברה משום הכי אמר בהנה מעוברת ולא בהמה וולדה משום דר משום הכי אמר בהנה מעוברת ולא בהמה וולדה משום דר משום הכי אמר בהנה מעוברת ולא בהמה וולדה משום דר משום דר משום הכי אמר וכיא ליהו של אואר אואר של אואר לא מימר דמפרים מחילה למותרות: והא ליהוי של מותר אואר של מימר דמפרים מחילה למותרות: והא ליהוי של מותר המשום המשו משום דכי מפרים כה לה היים הגם חדם שי וחיכה פמיתר דמפרים מחינה מותרות: והסי ניסוי ש מוחר בסודם. והכם יכם למיתר וכי מפרישין מחינה מותרות: מתותרות: מתותרות: מתותרות בשרים הול של לה ייל אל חד לו והייל אלו חדל א גופא ועכשיו קרב מקלמו או האם או הולד אבל לעיל דלא הוי אלא חד לו גופא ועכשיו קרב מקלמו או האם או הולד היינו משום דעובר לאו ירך אמו הוא אום שיירו לעובר של הקרישו כשהקדיש לאם הוי משוייר דלא חשיב כוולדה דבעי למימר דכוומיה גבי חודה שיהו האם והולד חודים למתות המוחד שיהו האם והולד מוחדת היימו שמוחיר שלו מתותר המוחד של מתותר המוחד של מתותר דמוחים במחדים אותרות המוחד במחים האם והולד המתותר המוחד של מתותר המוחד של היינו מעמה דרי יוחנן דאמר רלה בוולדה מתכפר משום דאדם מתכפר לו בשבת הקדש בוולד דכי הפרישה מעוברת הוה דעתיה אכל שבתא "א! ולאחר שנתכפר טעמה דרי יוחנן דאמר רלה בוולדה מתכפר משום דאדם מתוכפר לו בשבת הקדש בוולד דכי הפרישה מעוברת הוה דעתיה אכל שבתא "א! ולאחר שנתכפר

רש"י כת"י

רש"ר ברת" מפרישין מחילה למומרום. לשום [קרבן] הא לא מלינו מומרום [אלא] ולד או שכפר ונחומר (או) כגון שאבד ראשונה והפריש אחרת ואח"כ נמלאת הראשונה: שני מפרישין מחילה למומרום. לשום [קרבן] הא לא מלינו מומרום [אלא] ולד או שכפר ונחומר (או) כגון שאבד ראשונה והפריש אחרת ואח"כ נמלאת הראשונה: אם איש (בדבר) במי שני מרי. ענני מומר: אם ראשונה: אם או לדי מרים ולמות הוא היו מרים ולמות הוא היו מרים ולמות השורה קדש הלחם: ואי לא ליפוק לחולין. והכא לא מוסר קדברים ולמות חולה לפנים ולמות חון לחומת השורה קדש הלחם ואיש לא ליפוק לחולין. והכא לא מוסר דו הלה למרים לאות היו מול במיך למות ופסף לבי הוא לא האון די התאכלות להםן מעוין מעופה מכן שון זה השוף המרומה זו תרומת חודה וחומת חודה היינו הלחם מלמת במיד לפני הי: וליקדשו לה מי מחוך שמונים. ואיץ מי הוי ליה מפריש לחליות שרה מתי לובי ביו למופה ממות הדי לא מות הוא לא היו מות הוא לא מתותה היא לא מות הוא לא מות הוא לא משבחים לא לא משבחים לא לא משבחים לא לא משבחים לא לידי נות על ידי שות הוא לא ומות הוא לא משבחים לא לא משבחים הוא לא משבחים לא לידי נות על ידי און חולין ואינן ראויות לאן ומיים ואלין ואין ראויות הוא לא משבחים לא לא משבחים לא לוליה ואם לידי נות על ידי אלן שהן חולין ואין ראויות לאן ומיים ואים לא מותר היא לא שהוא לא מותר האין משן לאסרים לא בתיים לא וא לא משבחים לא ולא לא משבחים לא ולאו לשם שני קרנות באלא למית לה בש"ל שהוא לא בש"כ הוא לא שהוא לא משבחים אם וולד לשם ב" מודות. דמא לשול שלי להיי מות באלא למית לא לא משבחים לא ולא הוא לא שלי להיי מות הוא לאל מסרים משלה לא לא מות הוא לא לא מותר ואין משן לאם: האות לא האות לא מותר האין משן לאם: האות לאות לאם לא האות להיש לא האות להיש לא האות להיש לא האות להוא לא מות המות לא האות להיש באהוא הוא לא מותר און משן לאם: האות המשם לא הוא לא מות הוא לא מות המשם לא הוא לא מות המשבה האות לא האות המות לא האות המשם לא הוא הוא לא מות המשבה לאות המשם המות של האות המות לא האות המשם האות המשם המשם לא הוא לא מות המשם לא לא מות המשם לא הוא לא מות המות לא הוא לא מות המשם

חוץ לחומת העורה נמי קדש הלחם בשחיטת הובח אם הוא לפנים מחומת בית חולין לעורה דהוי לורך קרבן כי ואיכא בינייהו ארבעים דודאי הוו
פאגי אמאי לא עביד כדאמר מעיקרא:

ולייםי לחם וכו'. ודקמהדר לה וכי מכניסין חולין לעזרה לייתי לחם ויניח חוץ לחומת העזרה בבית פאגי במקום שמתקדש בשחיטת הזבח ואפילו הויא תמורה דהוו חולין ליכא איסורא דהא לא נכנסו לעזרה: משום דאיכא ארבע. חלות התרומה שלוין להניף ובכל מקום מלינו הלחם מלינו הלחם למעלה ולריך להניפו בעורה במקום שמניף הבשר. ואי קשיא הא דאמר לעיל (סב.) כל מקום שיש לחם הלחם למעלה ואמר היכא אמר רב פפא במילואים אמאי לא אמר נמי בתודה איכא לתרוצי עיקר מילתא נקט כדתרליטן נמי לעיל ש): לפני ה' כתיב. בשלמים ותודה היא בכלל שלמים: קמעייל מוליו לעורה. שתה מתורה היה: ולייתי שמונים. חלות ולינחינהו בחוץ כרבי יוחנן וליפרים מינייהו שמונה חלות ולותבינהו גוואי: ולימא אי הך כו' וליקדשו ארבטים מחוך שמונים. והני שמונה דגוואי לא הוי ארבעה מינייהו חולין בעזרה ממה נפשך לה הך דקיימא מודה הויא הוו שמי מודות ושמונה חלות מרומה ואי הך דקיימא ממורה ולא הוה אלא חדא מודה הני שמנה ליחשבינהו מהני מ' דקדשו ולא הוו חולין בעזרה: ומשני לא אפשר בהכי הוו חולין בעזרה: ומשני משום דממעט באכילה דארבעים. גבי הבעלים דכהן אינו רולה לאכול כי אם הבעלים דכהן אינו רוצה לאכול כי אם ארצעה דסבור שמא אין כאן אלא מודה אחת ואין לכהן לאכול כי אם ארצעה מהן י והבעלים נמי חוששין שמא שתיהן תודות הן וכל שמונה קדשות ונמצא אותן ארבעה חלות אבודים. ולעיל דאמרינן אי לא ליפוק לחוליו ליכא למימר הממעט באכילה דארבעים דהתם ליכא אלא ארבעים חלות וממה נפשך אית ליה לפרושי ד' לתרומה אבל הכא דהפריש <) שני חלות איכא למימר דארבעים שלא לצורך הן וקא ממעט לבעלים באכילה דארבעים: ענין אחר דקה ממעט באכילה דארבעה. דאילו בעלמא היכא דליכא אלא חד קרבן אי יקדשו מ' מתוך שמונים אין נאכלין לכהנים אלא מתוך שחורים פון מחבכין בכהיכים חבח ארבעה ואידך כולהו נאכלין לבעלים וכיון דליכה אלא ארבעה יש ספות (3) בידך לאוכלן ביום אחד ^{הן} אבל הכא דאיכא להכנים שמונה () ושל בעלים יכולין להאכיל להכנים שמונה () ושל בעלים יכולין להאכיל מחלקן לכל מי שירצו ולא אתו לידי שריפה אבל ש] שמונה דלכהנים כיון דאין נאכלין אלא לנשיהם ולבניהם ולעבדיהם דלמא לא מצו אכלי לכולהו שמונה ביום אחד והוי המותר בשריפה ושמא לא הויא אידך תודה

יו נעניל א. סנהדרין כו: ב"ק ממ: ;, כ) [לעיל עח:], ג) [לעיל מח. וש"לן, ד) [לעיל עח:], כ) ב"ל דארבעה. ב"ק, () ובמות עח. תמורה י בר: ו) [יבמות עח. תמורה י. כה.], 1) [לעיל פ. תמורה כה: (שעיל פ. ממורה כה: כרימו כזו, ס) (דף עמו),
 (ש) (דף עמו),
 (ש) (דף עמו),
 (ש) (דף עמו),
 (ש) (דיק ב) ?יל ובעלים
 (ש) ?יל באלחל בעלים.
 (ש) ?יל באלחל בעלים.
 (ש) ?יל באלחל בעלים.
 (ש) ?יל באלחל בילים.
 (ש) ?יל באלחל,
 (ש) ?יל באלחל,< הפריש איכא כו' כן היא גי' ל"ה. **ה)** ל"ל בשבח החדש דכי אשבחא אבל לאחר שנחכפר כוי משבחה חבל נחחר שנחכפר כו' כן הוא גי'. צ'יק, ד) ויקרא כז, כן הוקרא כז, ש"ל לפב, ש"ל לפב, ש"ל לפב, ש"ל לפב, ש"ל בי צ'יק דדוקא היכא דלא מכיין כ"א למי דהוי צורך קרבן וא איבים דודאי הוו חולין מל לימי לנוורה איכא היכיים וו חולין למ לימי לעורה איכא בינייהו להו ארבעים, ב) נ״א שייך כאן מן ואידך עד מיכוין, ב) ל״ל בי משרץ, ג' (דילו לילומינה בחוך בקונט" דלינמינה בחוך ולישרים. החוף השריב, ד' נייא אבל לפיי דמקדש מ' מחוף פ' כיון דאינה פניניה מ' דולה' הי הילו מיפרך דהי חולין מיכל למיפרך דהי חולין בעוכה, ש' צ'יל אם דקשים מחמורה כי'. צ'יק, ו) צ"ל אם שיירו משוייר.

תורה אור השלם

י יְדִיו תְּבִיאִינָה אַת אשׁר יְדִיו תְבִיאִינָה אַת אַתּ יִּרְיּ אַת הַתְּלֶב על הָתִּוֹה לְהַנִיף אַת תְּתוֹבְּ אַת הְתוֹבְּ אַת הְתוֹבְּ אַת הְתִּי זַ לְּבִירְ אַת הַרְר לֹא תִדְּלְ בַּ אַשְׁר לֹא תִדְּלְ בַּיִּ מְשְׁתְדור וְלֹא תִשְׁלָם:

הגהות הב"ח

(ל) גמ' כל היא וולדה מודה: (ח) גפי הם היא וולדה מודה:
 (כ) רש"י ד"ה ענין אחר וכו" מפוק ביד כהן לאוכלן
 ביום אחד ובעלים יכולין
 כ"ל וחיבות אבל הכא דאיכא
 לכהנים נמחק:

מוסף רש"י

עני מרי. ענמ לדומי ארבעין בכתפיה. מיינ מלקות הוא וכשר. נממיה (סנהדרין בו:). רצה בוולדה אחרת וחיילא עליה קדושה באנפי נפשיה, והויא ליה כמפרים שתי חטאות לאחריות דמתכפר באיזו לאו ירך אמו הוא, כי לא משייר ליה נמי לאו ירך אמו הוא ומחמת עלמו קדוש ולא מחמת אמו ולא הוי כולד